

Sygn. akt II Ka 271/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Sędziowie:	SO Agnieszka Karłowicz (spr.) SO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Pucyk

przy udziale Prokuratora Kamila Żmudzińskiego

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2022 r.

sprawy **A. P.**

oskarżonego z art. 263 §1 kk w zb. z art. 275 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 11 stycznia 2022 r. sygn. akt II K 1470/18

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego A. P. na rzecz Skarbu Państwa 420 zł

kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 271/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 11 stycznia 2022 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 1470/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		A. P.	trudna sytuacja rodzinna oskarżonego, który ma na utrzymaniu dwoje dzieci oraz opiekuje się K. P., oskarżony podejmuje leczenie psychiatrycznie laryngologiczne	zaświadczenia o pobycie stałym, zaświadczenia o leczeniu, wyniki badań lekarskich	k.2389-2396
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1,	zaświadczenia o pobycie stałym, zaświadczenia o leczeniu, wyniki badań lekarskich	złożone dokumenty miały charakter urzędowy lub stanowiły zaświadczenia lekarskie i nie były kwestionowane przez strony, a więc uznano je za wiarygodne

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>w zakresie czynu przypisanego w pkt I. wyrokowi zarzucono:</p> <p>a/ mającą wpływ na treść wyroku obrazę prawa procesowego - art. 4, art. 5 par. 2, art. 7 i art. 424 par. 1 kpk przez brak wszechstronnego i obiektywnego rozważenia całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, bez wystarczającego uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego oraz brak</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

zastosowania zasady in dubio pro reo, a w szczególności:

- przyjęcie, że datowana 18 sierpnia 2015 r. faktura sprzedaży przez świadka V. K. na nazwisko Ł. B. samopowtarzalnego pistoletu (...) P. (...) kal.9 mm (...), pistoletu N. mod. (...), dwóch karabinków automatycznych (...)kal. 7,62 mm, a także czterech pistoletów maszynowych(...) kal. 7,65 mm dotyczyła nabycia broni przez oskarżonego A. P.,
- przyjęcie, że w dniu 28 grudnia 2015 r. oskarżony A. P. nabył od świadka V. K. na nazwisko i dowód tożsamości R. B. pięć pistoletów (...), a następnie w dniu 30 grudnia 2015 r. w tych samych okolicznościach - pięć pistoletów samopowtarzalnych N., dwa samopowtarzalne pistolety (...) P. (...) kal. 9 mm, karabinek powtarzalny N. C. kal. 5,6 mm oraz pistolet (...) kal. 36PN,
- przyjęcie, że w dniu 4 listopada 2014 r. oskarżony nabył na Słowacji według dwóch faktur karabinek samopowtarzalny (...)kal. 7,92 mm oraz trzy karabinki automatyczne (...),
- przyjęcie, że w dniu 18 lipca 2015 r. oskarżony nabył na Słowacji od V. K. pistolet G. (...) kal. 6 mm F. i pistolet (...) kal. 9 mm,
- przyjęcie, że w dniu 26 września 2015 r. A. P. nabył od V. K. cztery pistolety (...)kal. 9 mm, N. mod. (...). 9 mm, N. mod.(...)kal. 45 i (...) kal. 9 mm oraz dwa karabinki (...) i 15 kal. 6 mm, strzelbę R. mod., (...) kal.

12 i pistolet (...) P. mod.(...) kal. 12,

- przyjęcie, że w dniach 9 grudnia 2014 r., 21 stycznia 2015 r. i 13 lutego 2015 r. oskarżony zakupił w sklepie (...) w miejscowości P. na Słowacji karabinek samopowtarzalny (...)kal. 7,92 mm, trzy karabinki automatyczne (...), karabinek samopowtarzalny (...) kal. 7,62 mm, dwa pistolety S. mod.(...) oraz F. M. kal. 9 mm, pistolet (...)kal. 9 mm, dwa karabinki automatyczne (...) kal. 7,62 mm i karabinek automatyczny (...) kal. 7,62 mm,

podczas gdy A. P. już w pierwszym przesłuchaniu przyznał się do winy wyjaśniając, że w rzeczywistości we wrześniu 2015 r. zakupił na Słowacji 5 pistoletów (...), N. i (...) P., które następnie w grudniu 2015 r. sprzedał za kwotę 15.000 zł osobom o pseudonimach (...) i B., zidentyfikowanych następnie jako M. Ł. i B. M. (1), w kolejnych wyjaśnieniach przyznał się do nabycia i sprzedaży B. M. (1) jesienią 2016 r. pistoletu (...) P. za kwotę 3.200 zł, stanowczo zaprzeczył, aby dokonywał innych zakupów broni, w tym na nazwiska i dokumenty innych osób, wyjaśnienia te na gruncie całokształtu okoliczności sprawy należy uznać za wiarygodne, natomiast cechy wiarygodności nie można przypisać zeznaniom świadka V. K., który w prowadzonym przez siebie rejestrze sprzedaży broni wpisywał jako nabywcę oskarżonego A. P., który wykazał, że w niektórych datach sprzedaży przebywał w Polsce i pracował w aptece, gdzie przyjmował towar lub realizował recepty klientów,

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Odnosząc się bezpośrednio do zarzutów o charakterze proceduralnym, na które powołał się skarżący, w pierwszej kolejności wskazać należy, iż w przekonaniu Sądu Odwoławczego, orzekając w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Siedlcach - wbrew odmiennym wywodom zawartym w apelacjach - przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i wnikliwy. Przede wszystkim, w toku procedowania Sąd pierwszej instancji wyczerpał wszystkie dostępne możliwości dowodowe w celu ustalenia, czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanych mu czynów, respektując przy tym naczelne zasady procesowe, a w tym: prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.k), bezstronności (art. 4 kpk), regułę in dubio pro reo (art. 5 kpk.) oraz zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk.), w konsekwencji czego dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 kpk).</p> <p>Tymczasem, na kanwie przedmiotowej sprawy, skarżący racjonalnie nie wykazał, aby którykolwiek z powyższych warunków nie został in concreto dotrzymany. Na względzie mieć bowiem wypada, iż sama tylko okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzyłby sobie tego oskarżony czy jego obrońca, nie jest tożsame ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji</p>	

doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna ocena dowodów - korzystna dla oskarżonego - jest naturalnym prawem zarówno jego jak i jego obrońcy, jednakże nie wynika z niej samo przez się, by analiza dokonana w niniejszej sprawie charakteryzowała się dowolnością, w sytuacji gdy wszystkie przedstawione powyżej wymogi Sądu pierwszej instancji spełnił.

Wywody apelującego stanowią jedynie alternatywną wersję oceny dowodów, wobec czego należy je uznać wyłącznie za werbalną i bezowocną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, która nie została poparta żadnymi logicznymi argumentami, wobec czego nie jest w stanie spowodować uwzględnienia zarzutu obrazy art. 7 kpk. W przekonaniu Sądu drugiej instancji, dokonana przez Sąd meriti ocena dowodów zarówno osobowych, jak i nieosobowych, które zostały dokładnie omówione i przeanalizowane w pisemnych motywach wyroku, w pełni zasługuje na aprobatę.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż w każdej sprawie, kiedy oskarżony nie przyznaje się do winy i podaje okoliczności mogące świadczyć o jego niewinności, obowiązkiem organów postępowania przygotowawczego, jak i Sądu rozpoznającego sprawę, jest dokładne sprawdzenie obrony oskarżonego i poddanie ocenie dopiero tak zebranego materiału dowodowego (wyrok SN z 20.07.1987r., II KR 167/87, Inf. Praw. 1-3/1988, poz. 16).

W ocenie Sądu Okręgowego całkowicie chybiony okazał się zarzut niewłaściwej oceny wyjaśnień oskarżonego, który miał wskazywać, że we wrześniu 2015 roku zakupił na Słowacji 5 pistoletów (...), N. i (...) P., które w grudniu sprzedał osobom o pseudonimach (...) i (...) oraz jesienią 2016 roku zakupił broń (...) P., które sprzedał B. M. (1). Nie ulega wątpliwości, że oskarżony w toku postępowania swoją linię obrony kształtował w zależności od pojawiających się nowych okoliczności obciążających go. Poza twierdzeniami oskarżonego nie przedstawiono żadnych dowodów potwierdzających wskazane wyżej wyjaśnienia. Pistolety (...) oskarżony nabył 28 grudnia 2015 roku, co wynika z dokumentacji i wykazu sprzedaży (k.633). Nie przedstawiono dowodów na zaistnienie innych transakcji wskazujących na nabycie pistoletów (...) w innym czasie przez oskarżonego, a więc jego wyjaśnienia co do transakcji z września 2015 roku nie są prawdziwe.

W dniu 24 listopada 2016 roku przesłuchano D. N. (k.772), który wskazał, że pistolet marki Z. (...) o numerze (...) dostał od brata, który zakupił broń, jak się później okazało po przesłuchaniu S. N., od A. P. na początku 2016 roku. Dopiero w toku przesłuchania w dniu 9 grudnia 2016 roku oskarżony składał szczegółowe wyjaśnienia dotyczące sprzedaży broni S. N.. Nie ulega wątpliwości, że broń (...) o numerze (...) po dokonanej transakcji przez oskarżonego w dniu 28 grudnia 2015 roku znalazła się w jego posiadaniu, a następnie została sprzedana S. N.. Wraz z tym egzemplarzem tego dnia tj. 28 grudnia 2015

roku na dane R. B. oskarżony zakupił szereg innych egzemplarzy broni (k. 633), w tym broni na której ujawniono ślady biologiczne oskarżonego. Cztery sztuki broni z tej transakcji pistoletów (...) znalazło się w przesyłce broni zatrzymanej w K. w dniu 24 stycznia 2016 roku. Również pistolet (...) P. (...) został ujawniony w zatrzymanej przesyłce w K. (łącznie osiem z sztuk broni z jedenastu zatrzymanych w przesyłce pochodziła z transakcji wskazujących, że zakupu dokonał A. P.). Trudno więc mówić o nabyciu pojedynczych egzemplarzy broni w znacznych przedziałach czasowych, na co powołuje się skarżący. Nie można również tracić pola widzenia, że w miejscu zamieszkania oskarżonego znaleziono broń palną, amunicję oraz materiał wybuchowy, co świadczy o zakresie posiadanych przedmiotów, a więc nie można mówić o pojedynczych przypadkowo zakupionych egzemplarzach.

Zeznania świadka V. K. nie zostały skutecznie zanegowane przy uwzględnieniu, że jego wypowiedzi pozostawały zgodne z prowadzonymi rejestrami, ale również zeznaniami świadków. Oskarżony twierdzi, że nigdy nie legitymowano go podczas zakupu broni, nie przekazywał swoich danych personalnych nawet przy tych zakupach, które dokonał, choć świadek V. K. dysponował numerem nie tylko poprzedniego dowodu osobistego oskarżonego, ale również tego aktualnego. Skarżący w tym zakresie nie przedstawił żadnych okoliczności, w jaki sposób sprzedający mógł zapoznać się z treścią dowodu osobistego oskarżonego, a więc zasady logicznego rozumowania nakazują przyjęcie, że oskarżony okazywał swój dowód osobisty i został on

wpisany w treści faktur oraz wykazu sprzedaży broni, które zakupił. Twierdzenia skarżącego, że świadek w sposób nielegalny wykorzystał dane osobowe oskarżonego oraz R. B. i Ł. B. nie znalazły żadnego potwierdzenia, a skarżący nie wskazał na jakiej podstawie wysnuł takie wnioski. Niewątpliwie procedura sprzedaży broni nakazywała V. K. uzyskanie danych personalnych nabywcy broni oraz jego dokumentu tożsamości, co wynika również z zeznań świadka P. G., o czym mowa w dalszej części uzasadnienia. Na fakturze z dnia 16 września 2016 roku istnieją dane personalne i numer aktualnego dowodu osobistego oskarżonego przez zakupie broni (...) P. (...) (k.1606). Nie można więc twierdzić o bezprawnym użyciu danych personalnych oskarżonego, jeżeli jest to aktualny na dzień zdarzenia dowód osobisty oskarżonego, a brak okoliczności wskazujących, że ten dokument został zagubiony czy utracony (k.719). Skarżący nie podnosił zastrzeżeń co do czynności okazania, podczas której V. K. rozpoznał A. P., jako nabywcę broni, nie rozpoznał zaś Ł. B. i R. B..

Sąd I instancji ocenił w sposób właściwy dokumenty w postaci faktur przedstawionych przez skarżącego, które miały gwarantować oskarżanemu alibi. Odnosząc się do złożonych receipt (k.2276) należy wskazać, że te wystawione w dniu 15 września 2015 roku i 25, 26 września 2015 roku zawierają podpis oraz pieczętkę matki oskarżonego – W. P., zaś nie ma tam pieczęci czy też podpisu wskazującego, że pochodzi od oskarżonego, gdyż takiej roli nie mogą pełnić zapisy przypominające parafki. Wydruki w swojej początkowej

treści zawierają oznaczenie apteki, ale również dane „tech. farm. W. P.” na odwrotnej stronie recepty. Pieczętka oskarżonego i podpis widniejąca jedynie na receptce z datą 27 sierpnia 2015 roku, choć recepta została nadrukowana i brak możliwości precyzyjnego odczytania, to pierwotny zapis również zawiera oznaczenie „tech. farm. W. P.”. Załączony „odpis recepty” z dnia 26 września 2015 roku zawiera oznaczenie „tech. farm. W. P.”, pieczętkę W. P. oraz podpis. Wskazane wyżej recepty zawierają wyraźne oznaczenie osoby wydającej leki, zaś twierdzenie oskarżonego, że recepty realizował osobiście, a matka jedynie je sprawdzała są jedynie przyjęta linią obrony i nie wynikają z przedstawionych dokumentów. Zeznania świadka M. S. (k.2280) nie wskazują, aby określił on konkretny dzień kiedy miał zrealizować receptę. Jest to sytuacja zrozumiała, gdyż dotyczy czynności powtarzalnych mających miejsce pięć lat wcześniej.

Jednocześnie należy zauważyć, że z zeznań W. P. wynika wprost sposób funkcjonowania apteki, gdzie na jej haśle mogły pracować inne osoby, a więc nie można wykluczyć, że na koncie oskarżonego dokonywać sprzedaży mogły inne osoby. Taki sposób pracy apteki wynikający również z wyjaśnień oskarżonego (k.2280v) wskazuje, że z dużą ostrożnością należało podejść do składanych dokumentów wskazujących na kontentą osobę realizującą recepty.

Skarżący powołuje się na fakturę z dnia 18 sierpnia 2015 roku, choć w rzeczywistości odnosi się to do faktury z dnia 19 sierpnia 2015r. wystawionej przez Kancelarię (...). Data wystawienia faktury nie musi

łączyć się z datą podpisania, tym bardziej, że faktura nie zawiera daty czy też godziny jej podpisania. Na kopii tej faktury uzyskanej z Kancelarii (...). (k.2236) brak podpisu osoby upoważnionej do odbioru tego dokumentu. Dokument w takim kształcie w żaden sposób nie może być potwierdzeniem, że oskarżony w dniu 18 czy 19 sierpnia 2015 roku przebywał w S..

Również faktura wystawiona przez firmę (...) w dniu 26 września 2015 roku, a złożona przez oskarżonego zawiera podpis i pieczętkę, ale nie wiadomo kiedy zostały tam naniesione. Na kopii tej faktury uzyskanej z firmy (...) (k.2236) brak podpisu osoby upoważnionej do odbioru tego dokumentu. Osobą odbierającą przesyłkę była matka oskarżonego (k. 2261v), co przyznał sam oskarżony. Późniejsze twierdzenia, że to oskarżony wprowadzał leki na stan do programu komputerowego nie znalazły potwierdzenia, a ponadto mógł to zrobić w późniejszym terminie. Wobec powyższego przedstawione dokumenty nie mogły spowodować wyłączenia czy ograniczenia odpowiedzialności oskarżonego, o co wnosił skarżący.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących świadka P. G. (k.2287) to z jego zeznań wynika, że w dniu 13 lutego 2015 roku dokonał zakupu broni w towarzystwie oskarżonego, ale należy zauważyć, że od tego świadka również domagano się dowodu osobistego lub paszportu, tak jak wskazywał świadek V. K. i ten dokument został dodatkowo skserowany. Należy zauważyć, że taka kopia dowodu osobistego R. B. znajduje się w dokumentacji przesłanej z firmy (...) s.r.o. (k.635) na żądanie prokuratury, a więc

twierdzenia świadka V. K. zostały potwierdzone, a w szczególności te dotyczące sposobu sprzedaży broni oraz prowadzenia w tym zakresie odpowiedniego rejestru. Sklep był znany oskarżonemu, podobnie jak sprzedawca, choć sam oskarżony twierdził, że pierwszego zakupu broni dokonał we wrześniu 2015 roku (k.2286v). To właśnie dobra znajomość tego sklepu spowodowała, że oskarżony pojechał tam razem ze świadkiem. Z podnoszonych przez skarżącego okoliczności w tym zakresie nie można wysnuć wniosku o braku odpowiedzialności karnej oskarżonego. W sposób prawidłowy Sąd I instancji odniósł się do zeznań M. B., wskazując zasadnie, że istniała możliwość wystawienia faktury w innym dniu, oskarżony mógł również wrócić do miejsca zamieszkania i wystawić dokument.

Na marginesie dodać należy, iż w toku niniejszej sprawy nie zaistniały wątpliwości, których nie dało się rozstrzygnąć w drodze postępowania dowodowego, a tylko takie Sąd winien rozstrzygnąć na korzyść oskarżonej. „Stan nie dających się usunąć wątpliwości”, o jakich stanowi przywołany w uzasadnieniu wniesionej apelacji przepis art. 5 § 2 kpk, dotyczy wątpliwości, które ma i których nie jest w stanie rozstrzygnąć Sąd rozpoznający sprawę merytorycznie. Przepis ten nie dotyczy wątpliwości obrońcy lub oskarżonego co do stanu dowodów oraz ich oceny dokonanej przez Sąd. W przedmiotowej sprawie ma to o tyle doniosłe znaczenie, o ile argumentacja obrońcy, powołującego się na naruszenie przez Sąd meriti zasady in dubio pro reo, sprowadza się w istocie do zanegowania pierwszoinstancyjnej oceny dowodów i tym

samym zanegowania sprawstwa oskarżonego. W zasadzie skarżący nie wskazał konkretnie, jakie to niedające się usunąć wątpliwości powinny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Stąd też dla oceny, czy nie został naruszony zakaz tłumaczenia wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, nie jest istotne zgłaszanie przez stronę coraz to nowych, innych wątpliwości, ale to jedynie, czy orzekający Sąd rzeczywiście je powziął na tle realiów konkretnej sprawy i mimo to rozstrzygnął je na niekorzyść skazanego, względnie czy takie wątpliwości powinien był powziąć (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 14 października 2004 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 149/04).

Podstawę wyroku stanowić mogą bowiem wyłącznie materiały ujawnione na rozprawie, i to w zasadzie takie, z którymi Sąd, a zatem i każdy z członków składu orzekającego, zetknął się bezpośrednio (wyrok Sądu Najwyższego z 25 lutego 2009 roku w sprawie o sygnaturze akt II KK 249/08). Przywołany przepis nie może być jednak rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić postawę wydania wyroku, gdyż jest to obiektywnie niemożliwie, kiedy z różnych dowodów wynikają sprzeczne okoliczności. Analogicznie stwierdzić należy zatem, iż trafnie postawiony zarzut apelacyjny nie może być oparty na tym, że pewne dowody nie stanowiły podstawy orzeczenia, pomimo iż Sąd je rozważył i ocenił w sposób określony przez art. 7 kpk. Skarżący powołał w treści apelacji art. 424 § 1 kk, ale nie wskazał na czym miało polegać naruszenie tej normy i w

jaki sposób miało to wpływ na treść wyroku.		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku przez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego w pkt I. faktów nabywania przez oskarżonego broni, do popełnienia których nie przyznał się,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec oczywistej bezzasadności podniesionych przez skarżącego zarzutów, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie.		
Lp.	Zarzut	
2.	<p>- rażąco niewspółmierność wymierzonej za czyn z pkt I. kary 3 lat pozbawienia wolności, podczas gdy rozmiar winy oskarżonego, wynikający z jego wiarygodnych wyjaśnień, dotychczasowa niekaralność, przyznanie się do winy i wskazanie nieznanym organom ścigania nabywców broni, znaczny upływ czasu od czasu popełnienia przestępstwa do daty wyrokowania, a także sytuacja rodzinna i zdrowotna A. P. uzasadniały wymierzenie mu kary pozbawienia wolności w granicach ustawowego minimum,</p> <p>- w zakresie czynu przypisanego w pkt II. - rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy dotychczasowa niekaralność, przyznanie się do</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>winy, przyjęta przez oskarżonego w śledztwie postawa współpracy z Prokuraturą, a także sytuacja rodzinna i zdrowotna A. P. przemawiały za zastosowaniem dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 par. 6 pkt 4 kpk i wymierzeniem mu kary grzywny,</p> <p>- w zakresie czynu przypisanego w pkt III. - rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary roku pozbawienia wolności, podczas gdy dotychczasowa niekaralność, przyznanie się do winy, współpraca oskarżonego z Prokuraturą, znaczny upływ czasu od popełnienia czynu do wyrokowania, a także sytuacja rodzinna i zdrowotna uzasadniały wymierzenie A. P. kary na poziomie najniższego ustawowego zagrożenia,</p> <p>- w zakresie orzeczonej w pkt IV. zaskarżonego wyroku kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności - rażąco niewspółmierność kary, wynikającą z okoliczności, przywołanych w pkt II. i III. apelacji.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut okazał się bezzasadny.</p> <p>W pierwszej kolejności odpierając zbiorczo tak sformułowane zarzuty wskazać należy, iż zarówno orzeczone względem A. P. kary jednostkowe, kara łączna, w żadnym razie nie nosiły cech rażącej niewspółmierności, a tylko tego rodzaju niewspółmierność mogłaby powodować, w myśl art. 438 pkt 4 kpk, wydanie orzeczenia reformatoryjnego. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, jeżeli</p>		

z punktu widzenia nie tylko oskarżonego czy jego obrońcy, ale i ogółu społeczeństwa, te jawią się jako niesprawiedliwe, zbyt drastyczne, przynoszące nadmierną dolegliwość. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż rozstrzygnięcie w przedmiocie kary i środków karnych dotychczas ukształtowane nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmiernym, czyli niewspółmiernym w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować.

Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą zastosowaną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Tymczasem, ferując rozstrzygnięcie w zakresie kary Sąd pierwszej instancji uwzględnił wszystkie ustawowe dyrektywy płynące z treści stosownych przepisów karnomaterialnych, właściwie zważył stopień winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, bacząc jednocześnie na wszelkie okoliczności dotyczące stricte osoby sprawcy.

Odnosząc się do wskazanej przez skarżącego okoliczności, że wobec oskarżonego A. P. należało zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary zgodnie z zasadami z art.60 § 6 pkt 4 kpk mając na uwadze, że oskarżony współpracował z organami ścigania, to zarzut ten nie jest zasadny. Niewątpliwie oskarżony w swoich wyjaśnieniach wskazał osoby B.

M. (2) i M. Ł. jak te, które namówiły go na zakup broni na terenie Słowacji i którym taką broń sprzedał. Należy mieć na uwadze, że po weryfikacji wersji przedawnionej przez A. P. uznano, że budzi ona poważne wątpliwości co do jej rzetelności i postanowieniem z dnia 13 listopada 2018 roku umorzono śledztwo przeciwko B. M. (2) i M. Ł. o czyny z art. 263 § 1 kk (k.2014). Należy mieć na uwadze treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 listopada 2018 r. II AKa 124/18 wskazującego, że z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 60 § 3 k.k. skorzystać może jedynie osoba, która ujawni wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Dając gwarancję zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, ustawodawca jednocześnie oczekuje w zamian informacji co do uczestników i okoliczności nowych (dotychczas nieznanych), istotnych, wiarygodnych, pełnych i kompletnych, zaś od oskarżonego wobec którego będzie zastosowane nadzwyczajne złagodzenie kary w oparciu o regulację art. 60 § 3 k.k. wymaga przede wszystkim rzetelności, lojalności i prawdomówności. Wyjaśnienia oskarżonego okazały się na tyle wątpliwe, że spowodowały umorzenie postępowania wobec wskazanych osób, a te składane we własnej sprawie były szczątkowe i ściśle związane z okolicznościami ujawnianymi w toku biegu postępowania.

Na wymiar kary wobec oskarżonego wpłynął bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów opisanych w art. 263 § 1

i 2 kk, stanowiących znaczące zagrożenie dla bezpieczeństwa powszechnego. Jako istotną okoliczność przemawiającą za wymierzeniem oskarżonego surowej kary pozbawienia wolności przemawiała przede wszystkim ilość broni i amunicji posiadanej oraz objętej handlem. Niekontrolowany obrót bronią stanowi poważne zagrożenie dla porządku prawnego i bezpieczeństwa obywateli, co zasadniczo zwiększa szkodliwość społeczną czynów. Wymierzając karę Sąd miał również w polu widzenia względy natury prewencyjnej, w znaczeniu prewencji ogólnej i szczególnej. Kara ma bowiem po pierwsze wpłynąć na oskarżonego w sposób, który doprowadzi do tego, iż nie popełni on ponownie przestępstwa, po drugie uzasadni w społeczeństwie przekonanie o nieopłacalności jego popełnienia. Oskarżony w chwili popełnienia czynów nie miał zniesionej ani ograniczonej poczytalności. W pełni zdawał sobie sprawę z bezprawności przedsięwziętych działań, zatem jego wina nie budziła żadnych wątpliwości. Oskarżony jest mężczyzną w średnim wieku, zdolnym do podjęcia legalnej pracy zarobkowej, jednakowoż w celu osiągnięcia szybkiego zysku zdecydował się na udział w nielegalnym obrocie bronią. Sąd I instancji miał na uwadze dotychczasową niekaralność oskarżonego, tryb życia, sytuację rodzinną i stan zdrowia, ale okoliczności te nie mogły zdecydować o obniżeniu kary pozbawienia wolności – kar jednostkach oraz kary łącznej w sposób wnioskowych przez skarżącego, przy uwzględnieniu, że

kara ta została orzeczona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

W ramach prewencji szczególnej i ogólnej nieuchronność wieloletniej izolacji penitencjarnej winna skłonić oskarżonego jak i ich ewentualnych naśladowców do refleksji, że łatwy zarobek nie popłaca, a inne osoby przestrzec przed obraniem podobnej drogi życiowej i sposobu zarobkowania. Wzajemna spójność orzeczeń i odniesienie orzeczonej kary do pozostałych rozstrzygnięć zapadły w toczących się innych postępowaniach, przemawiały za pozostawieniem kary pozbawienia wolności 3 lat i 6 miesięcy. Jednocześnie kara ta jest odpowiednia do tego, by podziałać na oskarżonego powstrzymująco i uświadomić mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszenie porządku prawnego. Nadto, jest to kara sprawiedliwa, która zachowuje właściwe proporcje pomiędzy funkcją represyjną i wychowawczą, a w szczególności winna przyczynić się do uświadomienia oskarżonemu naganności postępowania oraz uczynić zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Trudna sytuacja rodzinna czy zdrowotna oskarżonego nie może mieć wpływu na obniżenie kary pozbawienia wolności, jeżeli oskarżony swoim postępowaniem spowodował, że rodzina znalazła się w trudnej sytuacji, zaś kara w przypadku pogorszenia stanu zdrowia może być odbywana w ramach oddziału szpitalnego zakładu karnego.

Wniosek

wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku przez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego

zasadny

częściowo zasadny

w pkt I faktów nabywania przez oskarżonego broni, do popełnienia których nie przyznał się, wymierzenie A. P. za ten czyn kary roku pozbawienia wolności, za czyn II - grzywny, zaś za czyn III - kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczenie kary łącznej roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Ze względu na bezzasadność podniesionego przez obrońcę zarzutu, wniosek apelacyjny nie mógł zostać uwzględniony.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 11 stycznia 2022 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 1470/18 – w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Ze względu na bezzasadność zarzutów apelacyjnych, przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy nie miał podstaw do ingerencji w zaskarżone orzeczenie.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k.-----
Zwiążle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
-----	-----
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem	

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk, Sąd Okręgowy obciążył oskarżonego wydatkami 20 zł za drugą instancję oraz opłatą 400 zł. Za rozstrzygnięciem tej treści przemawiała sytuacja materialna oskarżonego, który jest osobą zdolną do pracy, posiada majątek w postaci nieruchomości i ruchomości.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońcy oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 11 stycznia 2022r. sygn. akt II K 1470/18		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana